

ข้าวสารสามตอง

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงเกิดขึ้นในประเทศจีนยุคท่านประธาน เหมา เจ๋อตง

ครอบครัวนี้เสียคุณแม่ไปตอนที่ลูกเริ่มเรียนชั้นประถมแม่ไม่ยอมมีครอบครัวใหม่ กัดฟันเลี้ยงลูกด้วยความรักแม่จะยากลำบาก ในยุคนั้นไฟฟ้ายังไม่ถึงหมู่บ้าน ทุกๆ คืนภายใต้แสงตะเกียงลูกชายจะนั่งท่องอ่านหนังสือ ส่วนคุณแม่จะนั่งเย็บปักถักร้อยอยู่เคียงข้าง ทุกฝั่ซั่มของแม่จะค่อยๆ เย็บเอาความรักของแม่...ฝังลึกเข้าไปในเสื้อผ้าของลูก

วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า หนังสือชมเชยผลการเรียนของลูกติดเต็มฝาบ้าน ลูกเติบโตขึ้นทุกวันแม่เฝ้ามองดูลูกด้วยความชื่นชมลูกสอบเข้าโรงเรียนมัธยมแนวหน้าของมณฑล แต่แม่ก็เริ่มป่วยด้วยโรคไขข้ออักเสบอาการโรคหนักขึ้นทุกวันเริ่มทำนาไม่ไหวความเป็นอยู่ในบ้านเริ่มมีปัญหาโรงเรียนมัธยมในยุคนั้นทุกๆ เดือน นักเรียนทุกคนต้องนำข้าวสาร 15 กิโลกรัม มอบให้โรงเรียนเพื่อเป็นค่าเล่าเรียนและค่าอาหารลูกรู้ว่าแม่ไม่มีปัญหาหาข้าวสารมาให้โรงเรียนจึงบอกแม่ว่า “ลูกไม่ขอเรียนต่อจะได้ช่วยแม่ท่านา” แม่ลูบทูลูก “ลูกมีน้ำใจแค่นี้แม่ก็ปลื้มแล้ว แต่หนังสือต้องเรียนวางใจเถอะ ไปมอบตัวให้เรียบริ่ยเดี่ยวแม่จะส่งข้าวสารตามไป” ลูกไม่ยอมแม่โกรธมากเอ๋อมมือตบหน้าลูกชายไปหนึ่งฉาดใหญ่ และนั่นคือการทำโทษครั้งแรก และครั้งเดียวในชีวิต

ลูกเดินทางออกจากบ้านไปเป็นนักเรียนประจำ แม่มองดูการจากไปของลูกด้วยความครุ่นคิด หลังจากนั้นไม่นานแม่ก้าวเดินด้วยความยากลำบาก แบกถุงข้าวสารไปมอบให้โรงเรียนที่โรงเรียนพ่อครัวรับถุงข้าวสารเปิดดู แล้วบ่นว่า “ทำไมคิดจะเอาเปรียบโรงเรียนด้วยวิธีนี้ ดูสิข้าวเก่าข้าวใหม่เม็ดใหญ่เม็ดเล็กปนกันวุ่นไปหมด เห็นที่นี้เป็นถัซชะหรือใจ” แม่ได้แต่ละอายใจ ขอโทษพ่อครัว แล้วแม่ก็ได้ควักถุงผ้าเล็กๆ ออกมาถุงหนึ่ง “คุณพ่อครัวคะนี่เป็นเงินห้าเหรียญรบกวนฝากให้ลูกชายดิฉัน ให้เป็นค่าใช้จ่ายของเขา” พ่อครัวรับถุงที่หนักหน่วงไว้ในมือรู้ว่าข้างในถุงคงมีแต่เศษเหรียญเล็กๆ เลยหยอกล้อว่า “สงสัยเธอคงมีอาชีพขายไข่ต้มข้างถนนเป็นแน่”

เดือนถัดมา แม่ก็แบกถุงข้าวสารมาส่งมอบเหมือนเดิมพอเปิดดูสภาพข้าวสารแยะเหมือนเดิม พ่อครัวเริ่มบ่น “ข้าวสารแบบนี้ไม่ไหวนะ หุงแล้วสุกบ้างไม่สุกบ้าง คราวหน้าถ้ามาแบบนี้เราไม่รับไว้ละ” เดือนที่สาม สภาพข้าวสารก็แยะเหมือนเดิมพ่อครัวโกรธจัดเริ่มคุมอารมณ์ไม่อยู่ “คุณแม่ครับ ทำไมคืออย่างงี้เอาคืนไปเลย แบกมายังไงก็ให้แบกกลับไปแบบนี้” แม่คงคาดการณ์ไว้แล้วว่าเหตุการณ์จะเลวร้าย เช่นนี้เธอรีบคุกเข่าลงทรุดกับพื้นน้ำตาเริ่มไหล “ท่านคะ ดิฉันขอสารภาพคะ ข้าวสารเหล่านี้เป็นข้าวสารที่ดิฉันไปขอกทานเขามา” พ่อครัวตกใจจุกอกพูดอะไรไม่ออกเธอถลกซากางงขึ้นมา ขาของเธอวมเป่ง แข็งทื่อ “ฉันเป็นโรคไขข้ออักเสบระยะรุนแรง เดินยังเดินแทบไม่ไหวจะเอาปัญญาที่ไหนท่านา ลูกชายฉันรู้ดีแกไม่ยอมมาเรียนแต่เป็นฉันทที่แข็งใจบ

สั่งสอนไล่เขามาเรียนให้ได้” เธอพูดต่อ “ฉันทกลัวเพื่อนบ้านในหมู่บ้านรู้ว่าฉันต้องไปเป็นขอกทานเพราะถ้ารู้ไปถึงหลูกชายจะเป็นการทำร้ายจิตใจเขา ทุกๆ เช้าก่อนฟ้าสว่างฉันต้องรีบถือถุงเปล่าออกจากหมู่บ้านเพื่อไปขอกทานยังหมู่บ้านอื่นจนตึกจนตื้นถึงกล้ากลับบ้านเพราะกลัวเจอเพื่อนบ้าน นี่คือสาเหตุของข้าวสารปะปนกันสารพัดชนิด”

พ่อครัวรับฟังด้วยความเศร้าใจพร้อมน้ำตา พยุงเธอขึ้นมา “ผมจะไปรายงานให้อาจารย์ใหญ่ทราบ จะขอให้โรงเรียนบริจาคเงินช่วยเหลือให้เธอ” เธอรีบปฏิเสธ “ไม่ได้ค่ะ ไม่ได้ หากลูกรู้ว่าแม่เป็นขอกทานเพราะเขา คงจะเป็นการทำร้ายจิตใจลูกเกินไปเพราะต้องกระทบต่อผลการเรียนลูกแน่ ขอขอบพระคุณในความหวังดีแก่กรุณาช่วยรับข้าวสารไว้ก็เป็นพระคุณแล้ว” แล้วเธอก็จากไปด้วยก้าวเดินอันยากลำบาก

ในที่สุดอาจารย์ใหญ่ก็ทราบเรื่องแต่อาจารย์ใหญ่เก็บความลับไว้โรงเรียนจัดการมอบทุนการศึกษาให้นักเรียนคนนั้นในฐานะเรียนดีแต่ยากจน หลังจากนั้นสามปีด้วยผลสอบ 627 คะแนน นักเรียนคนนั้นสามารถสอบติดมหาวิทยาลัยชิงหัว ปักกิ่ง อันเป็นมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศจีน ในวันฉลองพิธีจบการศึกษาลูกชายเป็นนักเรียนคนเดียวที่ถูกจัดที่นั่งบนเวที ลูกชายเริ่มสงสัยถ้าในฐานะนักเรียนดีเด่น ก็ยังมีเพื่อนๆ อีกหลายคนที่ดีเด่นเช่นกันทำไมต้องเป็นเขาคนเดียวที่นั่งอยู่ตรงนี้ ที่แปลกยิ่งกว่านั้นคือมีลุงข้าวสารสามตองวางอยู่บนโต๊ะกลางเวที

พ่อครัวเป็นคนขึ้นเวทีแล้วเริ่มต้นเล่าเรื่องราวของคนคนหนึ่งยอมไปขอกทานเพื่อส่งลูกเรียนเรื่องราวถูกเล่าอย่างละเอียดทุกขั้นตอนข้างล่างเวทีต่างฟังด้วยความเงิบกริบ ซาบซึ้ง พอพ่อครัวเล่าไปถึงข้าวสารสามตอง “และนี่คือข้าวสารที่คนเป็นแม่หามาให้ลูกเรียนนี้ คือข้าวสารที่มีเงินเท่าไรก็หาซื้อไม่ได้บนโลกใบนี้ขอเรียนเชิญคุณแม่ที่ยิ่งใหญ่ผู้นี้ขึ้นเวที” ลูกชายมองไปรอบข้างด้วยความสงสัย แล้วสิ่งที่เขาเห็นคือพ่อครัวประคองคุณแม่เดินขึ้นเวทีมาช้าๆ เราคงไม่รู้หรือว่าคุณคนเป็นลูกจะรู้สึกอย่างไรในตอนนั้นแน่ใจว่าความทวนไหวคงไม่น้อยกว่าพายุลูกใหญ่ในท้องทะเลที่บ้าคลั่งและแล้วฉากที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกมนุษย์ก็เกิดขึ้น แม่ลูกสบตากันสายตาของแม่เต็มไปด้วยความอบอุ่น นิมนวลผมหงอกกระจายอยู่เต็มหน้าผาก ลูกชายโผเข้ากอดร้องไห้อย่างสุดกลัน “แม่ครับ แม่...”

ข้าวสารสามตองในเรื่องนี้ เป็นสัญลักษณ์หนึ่งของความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกๆ ที่กว้างใหญ่ไพศาลตั้งแต่วันที่หนักแน่นมั่นคงตั้งภูผาคงไม่ใช่พ่อแม่ทุกคนที่ลำบากลำบากเหมือนแม่คนนี้เพียงเพื่อค่าจุนลูกให้มีเส้นทางที่ดีในชีวิตแต่ความรักของพ่อแม่ทุกคนที่มีต่อลูกๆ ย่อมมีความคล้ายคลึงเฉกเช่นเดียวกัน บุญคุณของพ่อแม่คือ ผู้ที่ให้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเราเป็นรักที่ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนยิ่งใหญ่เกินกว่าจะหาค่าใดๆ มาเปรียบเทียบได้

ลูกหลานทั้งหลาย ความกตัญญูรู้คุณรอกันไม่ได้ ท่านรักเราตั้งแต่วันที่เราลืมตาดูโลก เราคงไม่ต้องรอถึงวันที่ท่านหลับตาลาโลกแล้วค่อยมาสำนึกถึงบุญคุณท่าน